

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 535/2025
07.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Марка Михаљевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К број 498/24 од 11.09.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 468/24 од 17.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 07. маја 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Марка Михаљевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К број 498/24 од 11.09.2024. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 468/24 од 17.12.2024. године, у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К број 498/24 од 11.09.2024. године године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, при чему не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што уколико самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко шест часова, или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 63. КЗ, окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору од 15.05.2024. године до 11.09.2024. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 11.09.2024. године до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора у просторијама у којима станује.

На основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ, тако што му је забрањено да се приближава оштећеној на удаљености мањој од 50 метара, као и даље узнемиравање и даља комуникација са оштећеном, све у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере, при чему се наведена мера може укинути пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је одређена.

Окривљени је на основу члана 261. и 264. ЗКП, обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, и то Основном суду у Крагујевцу на име паушала износ од 5.000,00 динара, те на име трошкова поступка износ од 25.313,22 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу на име трошкова поступка плати износ од 33.990,25 динара, све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, као и да накнади остале трошкове о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП.

Оштећена ББ је на основу члана 258. став 4. ЗКП упућена на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 468/24 од 17.12.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе Јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу, окривљеног и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К број 498/24 од 11.09.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА-адвокат Марко Михаљевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3), 4), 7), 9) и 11) и из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду члана 440. ЗКП и члана 460. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу на коме се пресуда не може засновати, а као

незаконит доказ означава извештај Центра за социјални рад „Солидарност“ у Крагујевцу, јер је према наводима захтева састављен искључиво на исказу оштећене.

По оцени овог суда, изнети наводи захтева за заштиту законитости нису основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Чланом 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици прописано је да су за спречавање насиља у породици и пружање заштите и подршке жртвама насиља у породици и жртвама кривичних дела одређених овим законом надлежни полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као надлежни државни органи, и центри за социјални рад као установе.

По налажењу овога суда, извештај Центра за социјални рад „Солидарност“ у Крагујевцу сачињен је од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија и стручног тима у саставу педагога и два психолога у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, а који сам по себи и по начину прибављања није у супротности са одредабама Законика о кривичном поступку. При томе, из списка предмета произилази да је овај извештај сачињен по захтеву Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу, а поводом критичног догађаја, од стране стручних лица и у свему по правилима струке, те представља исправу издату од стране надлежног држаног органа и по законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП подобна да се користи у кривичном поступку. Стога наведени доказ не представља незаконит доказ, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, поднети захтев у делу у којем се истиче да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се заснивају на незаконитом доказу, оцењени су неоснованим.

У осталом делу, исти захтев је одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог подношења, наводи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 11) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, а указује и на повреду одредаба члана 460. ЗКП, истицањем да другостепена пресуда не садржи оцену жалбених навода, као и на повреду члана 440. став 1. и 2. ЗКП истицањем да су нижестепене пресуде засноване на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, те да у списима предмета не постоји ниједан релевантни доказ који би могао бити основ за доношење осуђујуће пресуде.

Како наведене повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека

окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим не наводи на који начин су нижестепени судови у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се не може применити, већ с тим у вези истиче да се у правноснажној пресуди не утврђују чињенице, нити се дају разлози за осуду окривљеног, нити садрже образложење у погледу одлучних чињеница везаних за умишљај и време наводног извршења кривичног дела, уз сопствени закључак да у конкретном случају нема доказа да је окривљени учинио предметно кривично дело. Како изложеним наводима захтева бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Најзад, бранилац у уводу поднетог захтева истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4), 7) и 9) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, у образложењу не наводи у чему се састоје ове повреде закона, па како одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, имајући у виду да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је поднети захтев у овом делу одбачен, јер нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен, јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић